

CRÍTICA DE CLÀSSICA

Pocs, però
bons*La Vanguardia*

OBC

Intèrprets: Maria Florea (violí) i Sara Ferrández (viola)
Director: Kazushi Ono
Lloc i data: Auditori (4/X/2020)

JORGE DE PERSIA

S'agraeix la reobertura d'aquests espais musicals sustentats en l'harmonia i l'ordre. Prevenició, sí, molta, i respecte a l'altre són les bases de la democràcia a Occident, i normes essencials en casos d'epidèmia, malgrat que molts se les saltin, i així estem. Així doncs, en aquest marc de pudor i sensibilitat s'han obert les comportes de la música per a l'OBC, aïllada des de mesos enrere. I és d'agrair el seu bon treball manifestat en especial en la interpretació de la *Segona Simfonia* de Beethoven, que va tancar el programa.

Pocs però bons: l'orquestra configurada a partir d'una corda reduïda al mínim, i la resta com ho indica la partitura. Molt bona feina del director Ono, que amb gest subtil, necessari i eficaç va subratllar les línies i moments de tensió de la partitura, i va obtenir molt bona resposta de tot el conjunt. Les trompes fent gala d'accents i suports d'harmonia alhora que de la tendència del compositor a enaltir ja la seva participació: precisió i musicalitat en flauta, consistència en trompetes i timbal, color en clarinet, fagot i oboè. La distància que hi havia entre els músics no va afectar la cohesió, amb passatges de qualitat a la corda alta i bona presència de violoncel·ls i contrabaixos, i va facilitar una cosa que s'hauria de promoure: que l'espectador localitzi amb facilitat d'on emergeix el so, la visió.

La part central del programa va ser la *Simfonia Concertant per a violí, viola i orquestra K.364* de Mozart, amb dues joves solistes espanyoles: la violinista Maria Florea, que mereixia aquest moment, i a la viola, Sara Ferrández, totes dues d'exquísida musicalitat en la temàtica sobretot de la part central de l'obra. Tant en aquesta com en l'obertura d'*Hercule et Omphale* de Ferran Sor, el treball orquestral va ser desigual; correcte en el Mozart encara que amb algun problema de balanç atesa, a més, la magnitud de la sala, i molt plana la proposta d'Ono en el Sor, sense matisos molt necessaris en aquesta música que ha de ser molt més vital i expressiva. ●